

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН ПЪЛНО ПРОЧИСТВАНЕ

Превод от английски: Зорница Цветкова, 2010

chitanka.info

Дъщеря ми беше все още много малко бебе, когато получих поканата да се включа във въпросната антология^[1]. Сях много малко, а домът ми изглеждаше като след бедствие. Така че, когато поискаха да напиша разказ за супергерои, знаех точно какъв супергерой най-много желях да видя на прага си.

Капитан Разтребвач се материализира на прага на улица „Крушова“, номер 11. Пейджърът му за спешни случаи го бе събудил, код „Червено“. Дали бе неговият вечен враг Д-р Кир или пък долната банда на Прашните Кълбета, или може би Котленият Камък — разрушителят на бани?

Наложи му се да левитира, за да достигне звънеца. Както повечето борци срещу престъпността, Капитан Разтребвач си падаше леко нисък. Белият му гащеризон, сребърният плащ, маската му — шапка с козирка, с дупки за очите, блестяха от чистота. Той стоеше на най-горното стъпало пред входа, като изваян от слонова кост и сребро.

Изглеждаше перфектен, свеж и чист. Точно както му харесваше.

Вратата се отвори и жена, облечена в халат за баня впери поглед надолу в него.

— О, това си ти. Моля, заповядай. — тя му задържа вратата отворена, нетърпеливо подканяйки го с жест навътре.

Той се взря в нея с тъжна усмивка на лице:

— И кой подъл злодей върлува в дома Ви, скъпа госпожо?

Тя примига:

— Подъл злодей? — тя се изкикоти. — О, не, не такъв е проблемът. Съпругът ми се обади. Нима е казал, че има суперзлодей вкъщи?

Капитан Разтребвач се изпъна в целите си 90 сантиметра и каза:

— Получих код „Червено“, госпожо. Това означава, че е засечен суперзлодей.

Жената отново се разсмя.

— Ох, леле, не. Очаквам дванайсет души за парти в шест часа, а домашната ми прислужница напусна.

— Обадили сте се на горещата телефонна линия на супергероите, защото прислужницата ви е напуснала? — гласът му придоби остри нотки, които жената сякаш не забелязваше.

— Ами, приятелката ми, Бети те е повикала, когато децата и вдигнаха онзи див купон. Направил си чудеса с дома ѝ.

— Помня този инцидент. Ясно показах, че това бе изключение от правилата, да ѝ съдействам.

— Но ти наистина трябва да ми помогнеш, Капитан Разтребвач — жената падна на колене и стисна ръцете му — Моля, прекалено късно е да се обърна към когото и да е друго — сълзи проблясваха в очите ѝ.

Капитан Разтребвач скръсти ръце над слабия си гръден кош, с устни присвити в тънка линия.

— Госпожо, аз съм супергерой, не чистачка. Не мисля, че осъзнавате колко ужасни могат да бъдат противниците ми. Виждала ли сте някога вълна от черна плесен, да обгръща съпруга Ви и да го оглозгва до кости пред очите ви?

Тя примига насреща му.

— Ами, не, но нали това не се случва чак толкова често. Междувременно, не може ли да ми помогнеш, само този път?

Истина бе, че неговите върли противници се скатаваха напоследък. Работата бе в застой. Той я погледна в обляното със сълзи лице и кимна:

— Добре, но само този път.

Тя го прегърна, мачкайки козирката на маската му. Той се отблъсна назад, оправяйки костюма си.

— Няма нужда от това. Ще пристъпя веднага към работа, ако нямате нищо против?

— О, чудесно. Аз ще ида да се облека — тя се забърза нагоре по стълбите, оставяйки аромат на флорален парфюм след себе си.

Капитан Разтребвач подуши въздуха. Той лично предпочиташе по-свежите аромати на битовите ароматизатори. Боров му беше любимият.

Той въздъхна и влезе във всекидневната. За миг сърцето му ускори ритъм, със сигурност подобно разрушение можеше да бъде дело единствено на Бандата на Прашните Кълбета. Възглавниците от

дивана бяха разпилени по целия под. Ваза бе катурната на една страна, разливайки вода.

Умиращи цветя образуваха кашкава гадост по сивия килим. Камината бе задръстена с пепел и частично обгорелите останки на кукла. Играчки покриваха почти всеки сантиметър от пода. Деца. Единственото природно бедствие, което можеше да си съперничи с Д-р Кир. Може децата да не бяха така смъртоносни, но бяха също толкова разхвърляни.

Това бе петият път, когато бе призован, за да открие, че нямаше суперзлодей, а само зле поддържано домакинство. Името му се разнасяше навред като на способна домашна прислужница. Той, Капитан Разтребвач, бе принизен да върши черна работа.

Той, който се бе сражавал в голямата прашна инвазия през 53-та, не би имал проблем с такава обикновена бъркотия. С неговата свръхчовешка скорост щеше да я свърши за нула време. Но не в това бе проблемът. Хората не викаха Лилавия Отмъстител да им смени гума. Викаха го, за да им спаси живота.

Някога бяха търсели Капитан Разтребвач за същото. Д-р Кир бе почти погълнал Сейнт Луис в огромен валеж от мазнина. Всички коли, влакове и самолети бяха спрели, заради хлъзгавата опасност. Пешеходците, озовали се в първият мазен дъжд се бяха стопили до локви цвърчаща помия. Тогава бяха повикали Капитан Разтребвач и бяха доволни, че го има. Но това бе преди десет години.

Д-р Кир се бе пенсионирал. Бандата на Прашните Кълбета се бе разпаднала заради договорни различия. Просто нямаше чак толкова много суперзлодеи. Които специализираха в наистина мръсната работа.

В действителност не обикновената битова работа го притесняваше. А повторенията на задачите. Хората му се звъняха след това, за да разчиства след тях отново и отново. Той изчистваше една къща до блясък, до съвършенство, а те пак я превръщаха в кочина.

Това бе непрестанен къртовски труд. Дори и със суперсилите си срещу прах и мръсотия, той се бе уморил. Те се възползваха от него. Но без суперзлодеи, срещу които да се бори, един супергерои трябваше да откликва на все някакви нужди. Според договора му, той трябваше да е полезен на човечеството, също както един суперзлодей трябваше да му вреди. След като всички суперзлодеи, нуждаещи се от

специалните му сили, за да бъдат покосени, се бяха пенсионирали, на него му се налагаше да откликва на повика на неволята. Капитан Разтребвач въздъхна и развя обвитата си в бяла ръкавица ръка. Възглавниците от дивана изтанцуваха обратно до местата си, разпухвайки се, преди да се наместват надолу.

— Аз съм прославена чистачка — промълви той тихо в празната стая.

В кухнята беше най-зле. Чиниите се издигаха в кули, почти до върха на прозорците, целите омазани в мазнотии и плесенясала храна. Той сътвори супер излъскващ вятър и ги изчисти със силата на ураган, без да напука дори една чиния.

Щом всяка стая бе идеално чиста, той се изправи пред жената, която го бе призовала.

— Къщата е чиста, госпожо.

— О, Божке, мерси — тя му подаде пари.

Капитан Разтребвач се взря в оскърбителният жест.

— Аз съм супергерой, не слуга. Не ми трябват парите Ви. — гласът му бе много напрегнат, отсичайки всяка дума.

— Не се засягай. Това е от благодарност.

— Отблагодарете ми се като не ме викате отново.

— Но аз искам да се върнеш, след партито и да почистиш — каза тя.

— *Какво* искате?!

— Прислужницата няма да дойде тази вечер въобще. Мислех, че ще почистиш след партито. От горещата телефонна линия на супергероите казаха, че ще го направиш.

— Казали са, че ще го направя?

Тя кимна:

— Операторът на линията каза, че ще си доволен да ни бъдеш от полза. Тя каза нещо за супергероите, че трябвало да са в услуга на човечеството.

Капитан Разтребвач се взира в жената за няколко секунди. Тогава прозря всичко, цялото му бъдеше се простря пред очите му. Вечност в почистване след партито, поправяйки щетите от въоръжени с постели сополанковци и опикаващи навсякъде кучета. Той видя всичко това само за едно мигване на бляскавите си очи. Това бе непоносимо, жив ад, но жената бе права. Един супергерой трябва да служи на

човечеството. И ако всичко, за което го биваше бе да е чистачка, то такъв и щеше да бъде.

Жената си слагаше червен лак за нокти. Пресегна се, за да завинти капачката, но не искаше да я стисне, заради все още неизсъхналите си нокти. Шишенцето падна въртейки се. Яркочервена течност се изля върху белия килим, потичвайки върху прясно полираната тоалетка.

— Опа, — каза жената. — Ще го оправиш това, нали? Трябва да се приготвя, гостите ще са тук всеки момент.

Тя стана, размахвайки ноктите си, за да изсъхнат. Остави го да стои, гледайки червеното петно на килима, който току-що бе изпрал.

Малките му ръце се свиха в юмруци. Той стоеше, треперещ от гняв, неспособен да продума. Цяла вечност така — това бе непоносимо! Но какво друго би могъл да направи? Да уговори Д-р Кир да се завърне от пенсия? Не, злодеят бе направил милиони от мемоарите си.

„Спомени за кирливи ризи“ беше бестселър. Капитан Разтребвач се взираше във втвърдяващото се петно, когато го заля вълна от спокойствие. Имаше идея.

Полицията намери четиринайсет скелета на „Крушова“, номер 11. Костите бяха старателно подредени, блестяйки полирани, лакирани до съвършенство. Къщата никога не бе била толкова чиста.

[1] Антологията „Супергерои“ от 1995 г. — Бел.пр. ↑

Преводът е направен по сборника разкази „Strange Candy“ от 2006 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.